

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Repsol Butano S.A./Administración del Estado

(Sprawa C-473/17)

(2017/C 382/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Repsol Butano, S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

1. Czy, w świetle orzecznictwa wynikającego z wyroku w sprawie Federutility⁽¹⁾, środek ustalający cenę maksymalną dla butli gazu skroplonego, mający chronić odbiorców znajdujących się w trudnej społecznie sytuacji, jest zgodny z tym orzecznictwem oraz zasadą proporcjonalności w przypadku, gdy zachodzą, kumulatywnie lub rozłącznie, przedstawione poniżej okoliczności?
 - przyjęty środek ma charakter powszechnie obowiązujący w odniesieniu do wszystkich konsumentów i przez czas nieokreślony „dopóki warunki konkurencji na tym rynku nie zostaną uznane za wystarczające”,
 - środek ten obowiązuje od ponad [1]8 lat,
 - środek ten może przyczyniać się do stagnacji obecnej sytuacji ograniczonej konkurencji ze względu na utrudnienie wejścia na ten rynek nowych podmiotów gospodarczych.
2. Czy, w świetle orzecznictwa wynikającego z wyroku w sprawie Federutility, środek przewidujący obowiązkową dostawę do domu gazu skroplonego w butlach, mający chronić odbiorców znajdujących się w trudnej społecznie sytuacji czy też zamieszkałych na trudno dostępnych obszarach, jest zgodny z tym orzecznictwem oraz zasadą proporcjonalności w przypadku, gdy zachodzą, kumulatywnie lub rozłącznie, przedstawione powyżej okoliczności?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 20 kwietnia 2010 r., Federutility i in., C-265/08, EU:C:2010:205

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 8 sierpnia 2017 r. – Bundesrepublik Deutschland/Sociedad de Transportes SA

(Sprawa C-474/17)

(2017/C 382/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca kasację: Bundesrepublik Deutschland

Strona skarżąca i druga strona postępowania kasacyjnego: Sociedad de Transportes SA

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) ⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, w wyniku którego przedsiębiorstwa autobusowe prowadzące regularne przewozy przez wewnętrzną granicę Schengen zobowiązane są do kontrolowania dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy swoich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, aby przeciwdziałać przewozowi cudzoziemców bez paszportu i dokumentu pobytowego na obszar Republiki Federalnej Niemiec?

W szczególności:

- a) Czy generalny obowiązek ustawowy lub administracyjne zobowiązanie skierowane do indywidualnych przewoźników, by nie przewozili na obszar Republiki Federalnej Niemiec cudzoziemców bez wymaganego paszportu lub wymaganego dokumentu pobytowego, które można spełnić tylko poprzez prowadzoną przez przewoźnika kontrolę dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy wszystkich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, stanowią odprawę graniczną osób na granicach wewnętrznych w rozumieniu art. 22 kodeksu granicznego Schengen lub czy są one równoważne z taką odprawą?
 - b) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy oceniać w świetle art. 23 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, chociaż przewoźnicy nie wykonują „uprawnień policyjnych” w rozumieniu tego przepisu i poprzez nałożenie przez państwo obowiązku prowadzenia kontroli nie zostają też formalnie upoważnieni do wykonywania prerogatyw władzy publicznej?
 - c) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy uwzględniając kryteria określone w art. 23 lit. a) zdanie drugie kodeksu granicznego Schengen, wymagane od przewoźników kontrole stanowią niedopuszczalny środek o skutku równoważnym z odprawą graniczną?
 - d) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, w zakresie w jakim dotyczą przedsiębiorstw autobusowych prowadzących regularne przewozy, należy oceniać w świetle art. 23 lit. b) kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym uprawnienie przewoźników do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa osób w portach i na lotniskach nie wpływa na zakaz kontroli granicznej na granicach wewnętrznych? Czy wynika z tego niedopuszczalność kontroli w rozumieniu pytania pierwszego również poza portami i lotniskami, jeżeli nie stanowią one kontroli bezpieczeństwa i nie są przeprowadzane również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 22 i 23 kodeksu granicznego Schengen dopuszczają uregulowania krajowe, na podstawie których w celu spełnienia obowiązku można wydać zarządzenie nakładające zakaz pod karą grzywny na przedsiębiorstwo autobusowe, jeżeli w wyniku braku kontroli na obszar Republiki Federalnej Niemiec przewożeni są również cudzoziemcy bez paszportu i dokumentu pobytowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 9 sierpnia 2017 r. – Frank Montag/Finanzamt Köln-Mitte**

(Sprawa C-480/17)

(2017/C 382/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Frank Montag

Strona pozwana: Finanzamt Köln-Mitte